

Ψυχοσάββατον

/ [Γενικά Θέματα](#)

Τὸ Σάββατο πρὶν ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς, λέγεται «Σάββατο τῶν Ψυχῶν» ἢ Ψυχοσαββατο.

Εἶναι τὸ δεύτερο ἀπὸ τὰ δυὸ Ψυχοσάββατα τοῦ ἔτους (τὸ πρῶτο ἐπιτελεῖται τὸ Σάββατο πρὶν ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω). Ὁ λόγος ποὺ τὸ καθιέρωσε ἡ Ἐκκλησία μας, παρ' ὅτι κάθε Σάββατο εἶναι ἀφιερωμένο στοὺς κεκοιμημένους, εἶναι ὁ ἑξῆς:

Ἐπειδὴ πολλοὶ κατὰ καιροὺς ἀπέθαναν μικροὶ ἢ στὴν ξενιτιὰ ἢ στὴ θάλασσα ἢ στὰ ὄρη καὶ τοὺς κρημονοὺς ἢ καὶ μερικοὶ, λόγω πτώχειας, δὲν ἀξιώθηκαν τῶν διατεταγμένων μνημοσύνων, «οἱ θεῖοι Πατέρες φιλανθρώπως κινούμενοι θέσπισαν τὸ μνημόσυνο αὐτὸ ὑπὲρ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος εὐσεβῶς τελευτησάντων

Χριστιανῶν».

Τὰ Κόλλυβα δὲ ποὺ προσφέρουν οἱ πιστοὶ κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς γίνονται μονοὺ ἀπὸ σιτάρι καὶ ἔχουν τὴν ἔννοια, ὅτι, ὅπως τὰ σπέρματα τοῦ σιταριοῦ θάβονται στὴ γῆ, σαπίζουν καὶ μετὰ ἀπὸ πολὺ καιρὸ καρπίζουν ὄμορφα, ἀγέρωχα καὶ ζωντανὰ στάχυα, ἔτσι καὶ ὁ ἄνθρωπος: Κατὰ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη θάβεται νεκρὸς στὸ χῶμα, σαπίζει, γιὰ νὰ ἐγερθεῖ ἀφθαρτοποιημένος στὴ Δευτέρα Παρουσία, τότε πού, σύμφωνα μὲ τὸ Σῦμβολο τῆς Πίστες μας, «προσδοκοῦμε ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος».

Ἄπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οἰκονομῶν, καὶ τὸ συμφέρον πάσιν ἀπονέμων, μόνε Δημιουργέ, ἀνάπαυσον, Κύριε, τᾶς ψυχᾶς τῶν δούλων σου, ἐν Σοῖ γὰρ ἀνέθεντο, τῷ Ποιητῇ καὶ Πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Κοντάκιον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Μετὰ τῶν Ἀγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ, τᾶς ψυχᾶς τῶν δούλων σου, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

«Περὶ τῶν ἐν πίστει κεκοιμημένων»

ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

Τὰ νόστιμα καὶ ἀκριβὰ φαγητὰ ὅταν προ-σφέρονται συχνά, ὄχι μόνο τοὺς πεινασμένους προκαλοῦν νὰ φᾶνε, ἀλλὰ καὶ τοὺς χορτάτους. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ γλυκόπιστα ποτὰ ὄχι μόνο τοὺς δι-ψασμένους τραβᾶνε, ἀλλὰ καὶ ὅσους ἔχουν πιεῖ. Ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς φιλόπλουτους παρόμοια συμ-βαίνουν, ἀφοῦ ὅταν ἀποκτήσουν πλοῦτο ἀνεβαί-νει ἡ ἀγάπη τοὺς πρὸς αὐτὸν καὶ ἀγωνίζονται κα-θημερινὰ νὰ τὸν ἐπαυξήσουν.

Λοιπὸν καὶ σᾶς τίμια μέλη τῆς ἐκκλησίας, ἱε-ρεῖς καὶ πατέρες, ἀδελφοὶ καὶ μητέρες καὶ τέκνα ἀγαπητά, δὲν σᾶς ἀνάγκασε ἡ στέρηση τῶν θείων λόγων, οὔτε ἡ δίψα γιὰ τὰ ἱερὰ μαθήματα καὶ τὴ θεόπνευστη γνώση νὰ τρέξετε στὸ λόγο ποὺ τώ-ρᾳ σας προσφέρεται, ἀλλὰ θεοχαρίτῳ ἐπιθυμία πού σας ὁδηγεῖ ψηλότερα σὲ δύναμη καὶ χάρη πνευματικῆ.

Γιατί αὐτὸ ποὺ πολλὲς φορὲς δὲν μποροῦν νὰ βροῦν οἱ τέλειοι, τὸ βρίσκει ἓνα μικρὸ παιδὶ ἢ ἓνας νεοφώτιστος. Καὶ αὐτὸ ποὺ πολλὲς φορὲς δὲν τό βρίσκουμε στοὺς τελείους, ἢ μπορεῖ νὰ λείπει ἀπὸ τοὺς τελείους, τὸ βρίσκουμε σ' ἓνα μικρὸ

παιδί ἢ ἕνα νεοφώτιστο. Καὶ αὐτὸ ποὺ δὲν πρό-σεξαν οἱ σοφοὶ φανερώθηκε σὲ ἀγράμματους, αὐ-τὸ ποὺ ξέφυγε ἀπὸ τοὺς δασκάλους ἦρθε καὶ φώ-τισε μαθητές. Γιὰ μᾶς οὔτε αὐτὸ μπορῶ νὰ τολμή-σω νὰ τὸ πῶ, ἀλλὰ ἀφοῦ μαζέψουμε τὶς ρόγες ποὺ ἔμειναν στὸ ἀμπέλι μετὰ τὸν τρύγο, καὶ τὰ στά-χυα ποὺ λόγω τῆς πληθώρας ἔμειναν στὸ χωράφι καὶ γενικῶς κάθε καρπὸ ποὺ ἐγκαταλείφθηκε πά-νω στὰ δένδρα μετὰ τὴ συγκομιδὴ, μὲ αὐτά, ἐπα-ναλαμβάνω, τὰ ἐφόδια θὰ φιλέψουμε ὅσους θέ-λουν, καὶ πάντα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ βοηθοῦ Θεοῦ ποὺ ἐπιβεβαιώνει τὸ λόγο μὲ ἔργα καὶ ἀποδείξεις.

Τὸ κούφιο καὶ ἄδειο ἀπὸ κάθε καλὸ καὶ ἀ-γαπητὸ στὸ Θεὸ πράγμα καὶ ἀπὸ κάθε θεοφιλῆ σκέψη φίδι, ὁ πατημένος κάτω ἀπὸ τὸ πέλμα ἐ-χθρὸς, ποὺ κτυπιέται ἀπὸ τὴ φιλαδελφία, ποὺ κομματιάζεται ἀπὸ τὴν πίστη, ποὺ νεκρώνεται ἀ-πὸ τὴν ἐλπίδα, ποὺ ταραζέται ἀπὸ τὴ συμπάθεια, τὸ παράνομο αὐτὸ φίδι ἐπέπεσε μὲ τρόπο παράνο-μο καὶ ἄθεσμο πάνω σὲ κάποιους καὶ τοὺς φύτεψε τὴν ἰδέα ὅτι τάχα ὅλα τὰ ἀγαπητὰ στὸν Θεὸ ἔργα σὲ τίποτε δὲν ὠφελοῦν τοὺς πεθαμένους. Ὑπενθυ-μίζει μάλιστα τὰ χωρία: «Τοὺς ἀπέκλεισε ὁ Θεὸς ἀπ' αὐτά» (Ψαλμ. 3, 23), καὶ «Ὁ καθένας θὰ ἀποκο-μίσει ἀνάλογα μὲ ὅσα μὲ τὸ σῶμα του ἔπραξε, εἴτε καλὸ εἴτε κακό» (Β' Κορ. 5, 10), καὶ «Ποιὸς θὰ σὲ δοξολογήσῃ στὸν ἄδη;» (Ψαλμ. 6, 6), καὶ «Σὺ θὰ πλήρωσης στὸν καθένα ἀνάλογα μὲ τὰ ἔργα του» (Ψαλμ. 61, 13), ἢ τὸ «Ὅ,τι ἔσπειρε ὁ καθέ-νας αὐτὸ καὶ θὰ θερίσῃ» (Γαλ. 6, 7).

Ἀλλὰ θὰ τοὺς ποῦμε: Σοφοὶ ἐσεῖς, ἐρευνῆστε καὶ μάθετε ὅτι εἶναι μεγάλος ὁ φόβος ἀπὸ τὸν Δεσπότη τῶν ὅλων Θεό, ἀλλὰ πιὸ πολὺ ὑπερέχει ἡ ἀγαθότητά του. Καὶ οἱ ἀπειλὲς εἶναι φοβερές, ἀλλ' ἡ φιλανθρωπία του ἀφάνταστα πιὸ μεγάλη. Τρομακτικὲς εἶναι καὶ οἱ καταδίκες, ἀλλὰ λόγια δὲν βρίσκονται γιὰ τὴν καλωσύνη του.

Ἀκοῦστε τί λέει ἡ θεία Γραφή: Πῶς ὁ Ἰούδας ὁ Μακκαβαῖος στή Σιών τήν πόλη τοῦ μεγάλου βασιλέως, ὅταν εἶδε τὸ λαὸ τοῦ θανατωμένο ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, καὶ ἀφοῦ ἐρευνώντας βρῆκε ἀνάμεσά τους εἴδωλα, ἀμέσως πρόσφερε μὲ κάθε εὐλάβεια καὶ ἀγάπη θυσία καθαρτικὴ γιὰ τὸν καθένα ἀπ' αὐτοὺς στὸν ἕτοιμο γιὰ εὐσπλαχνία Κύριο. Καὶ γι' αὐτὴ τοῦ τὴν πράξη τὸν θαυμάζει καὶ τὸν ἐπαινεῖ ἡ Γραφή. Ἀλλὰ καὶ οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι, οἱ αὐτόπτες μάρτυρες τοῦ Λόγου, ποὺ σα-γήνευσαν τὸν κόσμο, καθόρισαν νὰ γίνεται κατὰ τὴ θεία λειτουργία μνημόνευση τῶν πιστῶν νε-κρῶν. Αὐτὴ τὴν παράδοση χωρὶς καμμιά ἀντίρρηση τὴν κρατεῖ ἡ ἀπλωμένη στὰ πέρατα τοῦ κόσμου Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ σταθερὰ ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα καὶ μέχρι τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου. Ὅπωςδήποτε ὄχι ἀλόγιστα τὸ καθιέρωσαν, οὔτε ἄδικα καὶ τυχαία. Γιατί τίποτε ἀνώφελο δὲν παρέλαβε ἡ ἀλάθητη θρησκεία τῶν χριστιανῶν, ἀλλὰ ὅλα ὅσα κρατεῖ στοὺς αἰῶνες σταθερὰ εἶναι καὶ χρήσιμα καὶ ἀρέσουν στὸ Θεὸ καὶ βοηθοῦν στὴ σωτηρία.

Πηγή: imkifissias.gr/